

торът избѣга въ безредие предъ ордитѣ на варваритѣ, съвсемъ слабо въоръжени.“

Така римлянитѣ трѣбва да се оттеглятъ на северъ отъ Балкана, за да се подредятъ; обаче Книва обсажда Филиппополи, който следъ дълго противостоене е принуденъ да се предаде: казватъ, че сто хиляди души били изклани и избити при разорението на голѣмия градъ.

Между това въ Мизия Декий засилва войската си съ гарнизонитѣ отъ крепоститѣ, реорганизира защитата на областта, особено при проходите на Балкана, която повѣржава на вѣрни и избрани войски и съживѣва силитѣ и дисциплината между войницитѣ.

Готитѣ, които бѣха понесли голѣми загуби презъ време на обсадата и които не намираха вече източници за продоволствие въ опустошената сега страна, се мжчатъ чрезъ преговори да си обезпечатъ свободно връщане отвъдъ Дунава. Декий, който сега вече се чувствава силенъ, отказва: иска или да подчини неприятеля или да му нанесе бойно поражение, което за дълго да служи за поука на варварскитѣ племена. Права политика, макаръ и въ резултатитѣ си несполучлива.

Въ ноемврий 251 г., въ единъ неизвестенъ градъ на Мизия, Форумъ Требони, между римляни и готи произлиза голѣмо сражение, въ което господствува бѣсното отчаяние на два народа, на две борещи се раси: владетелитѣ презъ миналото и утрешнитѣ владетели. Римлянитѣ биватъ разбити и въ голѣмата си частъ загиватъ въ едно блато, презъ което напраздно се мжчатъ да преминатъ. Между умрѣлитѣ остава на бойното поле и Декий, първиятъ римски императоръ, който пада — въ напълно римски владения — подъ ударитѣ на външни неприятели.

Сега вече варваритѣ познаватъ страната и знаятъ, къде могатъ да намѣрятъ плячка: когато се връщатъ въ 262 год., Никополисъ, на Янтра, пада въ властта имъ и, достигнали въ Македония, Тессалоника¹⁾ изпитва сжщата участь. Спасява се Гърция, защото тя съ планинитѣ си и съ малкото си земеделско богатство не представлявала голѣма плячка за нападателитѣ — варвари. Историята ни спомня радостното очудване на последнитѣ, когато, достигнали при завръщането си до политѣ на Балкана, виждатъ топлитѣ извори на Анхиало близо до днешния Бургасъ.

Между това за Римъ все повече нараства, особено отъ военна гледна точка, значението на Дунавскитѣ провинции. Галлиено ще изпрати двама инженери отъ Византия за да укрепятъ крепоститѣ на Мизия, но отъ години вече главнитѣ стратегични действия на римлянитѣ се трупатъ на Дунава.

¹⁾ Солунъ.